

Bilag 2.

MILJØMINISTERIET

Den 25. marts 1977.

Miljøministerens kommentarer til skrivelse af 16. december 1976 fra Foreningen af danske Ral- og Sandsugere.

Foreningen af danske Ral- og Sandsugere har i skrivelse af 16. december 1976 henstillet til udvalget, at §§ 17 og 18 om meddelelse af eneretstilladelse til råstofindvinding på søterritoriet tages ud af lovforslaget, idet foreningen finder, at muligheden for at meddele eneretstilladelse vil betyde en trussel mod firmaernes eksistens og vil medføre en monopolisering af råstofindvindingen og indebære ophør af et helt erhverv som frit erhverv.

Det anføres endvidere i skrivelsen, at erfaringerne fra administrationen af den gældende råstoflov fra 1972 viser, at råstofindvinding fra havbunden på hensigtsmæssig og fyldestgørende måde kan styres via meddelelse af sugetilladelser uden eneret. Denne opfattelse finder foreningen bestyrket af, at den eksisterende hjemmel til at meddele eneretstilladelse på kontinentalsoklen fra 1972 ikke er blevet anvendt.

Foreningens henstilling om at udelade eneretsbestemmelserne af lovforslaget ser ud til at være begrundet i, at den er af den opfattelse, at der i givet fald kun vil blive meddelt én eneretstilladelse til ét firma til hele havområdet.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 56 (L 119), giver lovforslagets § 17 mulighed for flere typer eneretstilladelser. En eneretstilladelse kan begrænses til en nærmere afgrænset del af søterritoriet eller til en enkelt råstofart. Eneretstilladelse vil endvidere kunne meddeles til flere koncessionshavere. En eneretsordning for f.eks. sten og grus omfattende hele havområdet vil også kunne tænkes, men det vil da i givet fald blive tilstræbt, at alle virksomheder, som har haft tilladelse til optagning af sømaterialer, får adgang til at deltage i det eller de selskaber, som får eneretstilladelse.

Det er ikke muligt at forudse, hvorledes rentabiliteten i de eksisterende virksomhe-

der vil blive i de kommende år, men det kan ikke udelukkes, at en sådan eneretsordning kunne blive til fordel for erhvervet og medføre stordriftsfordele, mulighed for rationaliseringer og øget konkurrenceevne i forhold til bl.a. udenlandske virksomheder.

Jeg kan ikke tilslutte mig foreningens synspunkt om, at styringsmulighederne er de samme ved sugetilladelser uden eneret og sugetilladelser med eneret. Indførelsen af en enekoncessionsordning vil være ensbetydende med en bedre styring af udnyttelsen af råstofressourcerne på havbunden.

Behovet for enekoncessionsordninger har på grund af det manglende kendskab til ressourcernes omfang hidtil været ringe. Optagning af sømaterialer har i konsekvens af den gældende praksis for meddelelse af tilladelser fundet sted som før vedtagelsen af råstofloven fra 1972, og en regulering af optagning af materialer har indskrænket sig til nogle få områder, nemlig Grønsund, Enebærødde, Nivå Bugt og Køge Bugt, hvor reguleringen har bestået i forbud. Med hensyn til kontinentalsoklen har der gjort sig det særlige forhold gældende, at det er de samme ralsugere, som suger på kontinentalsoklen og på søterritoriet. Det har bl.a. af denne grund ikke været hensigtsmæssigt at give eneretstilladelse på kontinentalsoklen. Jeg kan i den forbindelse henvise til, at der i folketingsåret 1977-78 vil blive fremsat ændringsforslag til kontinentalsokkeloven, således at reglerne for optagning af sømaterialer på søterritoriet og kontinentalsoklen bliver identiske.

I takt med at kendskabet til råstofressourcerne øges og med, at planlægningen af råstofindvindingen og råstofforsyningen etableres, vil det imidlertid kunne blive nødvendigt at overveje andre former for regulering af materialeoptagningen end dem, man hidtil har anvendt.